

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (České republiky) w dniu 30 maja 2008 r. — Milan Kyrian przeciwko Celní úřad Tábor

(Sprawa C-233/08)

(2008/C 209/38)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Milan Kyrian

Strona pozwana: Celní úřad Tábor

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 12 ust. 3 dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy kwestionowane są środki dochodzenia roszczeń przed sądem krajowym państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę organ współpracujący, sąd ten jest uprawniony do badania, zgodnie z przepisami tego państwa członkowskiego, czy dokument umożliwiający egzekucję (tytuł wykonawczy) jest wykonalny i został prawidłowo doręczony dłużnikowi ⁽¹⁾?
2. Czy z ogólnych zasad prawa wspólnotowego, w szczególności z zasad rzetelnego procesu, dobrej administracji i państwa prawa wynika, że doręczenie dłużnikowi dokumentu umożliwiającego egzekucję (tytułu wykonawczego), sporządzonego w nieznanym mu języku, niebędącym również językiem urzędowym w państwie, w którym dokument ten został dłużnikowi doręczony, dotknięte jest wadą umożliwiającą odmowę egzekucji na podstawie takiego dokumentu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 73, str. 18.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 3 czerwca 2008 r. — Google France, Google Inc. przeciwko Louis Vuitton Malletier

(Sprawa C-236/08)

(2008/C 209/39)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de Cassation, chambre commerciale, financière et économique, Francja

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Google France, Google Inc.

Druga strona postępowania: Louis Vuitton Malletier

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 lit. a) i b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych ⁽¹⁾ oraz art. 9 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania, który udostępnia reklamodawcom słowa kluczowe odtwarzające lub imitujące zarejestrowane znaki towarowe i zapewnia, na podstawie umowy o odsyłaniu, utworzenie i uprzywilejowane wyświetlanie, na podstawie tych słów kluczowych, reklamowych linków do stron, na których oferowane są towary podrobione, używa tych znaków towarowych w sposób, którego uprawniony do nich może zakazać?
- 2) Czy w przypadku, gdy znaki towarowe są znakami cieszącymi się renomą, uprawniony może sprzeciwić się takiemu używaniu na podstawie art. 5 ust. 2 dyrektywy i art. 9 ust. 1 lit. c) rozporządzenia?
- 3) Czy w przypadku, gdy takie używanie nie stanowi używania, którego uprawniony do znaku towarowego może zakazać na podstawie dyrektywy lub rozporządzenia, podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania może być uznany za świadczącego usługę społeczeństwa informacyjnego polegającą na przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę w rozumieniu art. 14 dyrektywy 2000/31 z dnia 8 czerwca 2000 r. ⁽³⁾, w związku z czym nie można pociągnąć go do odpowiedzialności zanim uprawniony do znaku nie powiadomi go, iż używanie oznaczenia przez reklamodawcę jest niezgodne z prawem?

⁽¹⁾ Dz.U. 1989, L 40, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1994, L 11, str. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, str. 1).